

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τῇ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Ἀπριλίου 1901

Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 16

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

ΕΙΜΑΙ ΑΝΕΨΙΑ ΤΟΥ
— Ἀλλὰ ἔδειξες γενναιότητα καὶ ἀγάπην, Ρόζα.

— Ἔστω· ἔδειξα γενναιότητα καὶ ἀγάπην. Καὶ εἶνε δύσκολον αὐτό; Κάθ' ἄνθρωπος εἶνε ἄξιός νά το κάμῃ. Γι' αὐτό θά ἐπροτιμοῦσα νά ἔδειχνα καὶ ἐγὼ ἐξυπνάδα. Ἄ, δὲν μου ἀρέσει νά εἶμαι ἀνόητη! . . Τέλος πάντων, ὅ,τι καὶ ἂν μου πῇς, δὲν θά ἤμπορέσης νά με παρηγορήσης. . . Ἡθὺλα ἐξ αἰτίας μου καὶ ὄχι ἐξ αἰτίας σου νά ἐσώζετο ὁ Θεὸς Ἀρχῆς!

Καὶ ἡ Ρόζα ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ἡ Ἑλλη τὴν ἀγκάλιασε καὶ τῆς εἶπεν:

— ὦ, μὴ πέρνεις ἔτσι τὰ πράγματα, Ρόζα! Μὴ συλλογίζεσαι τώρα ἐμένα καὶ σένα. Νὰ συλλογίζεσαι μόνον ὅτι ὁ Θεὸς Ἀρχῆς ἐσώθη, ὅτι ἔβαλε τὸ χέρι του ὁ Θεός. . . καὶ τότε θά εἶσαι εὐτυχιστάτη.

— Δὲν ἤμπορῶ, ἀπήντησεν ἡ Ρόζα. Δὲν ἤμπορῶ νά μὴ συλλογίζωμαι ἐμένα καὶ σένα. Ἀμα ἀγαπᾷ κανεὶς ἓνα ἄνθρωπον, θέλει νά τῷ προσφέρῃ ὅλας τὰς δυνατάς ὑπηρεσίας, θέλει νά εἶνε τὸ πᾶν δι' αὐτόν. Πιθανόν, ἐπειδὴ τὸν ἀγαπῶ τόσον πολὺ. . .

— Νομίζεις; διέκοψεν ἡ Ἑλλη μὲ ὕφος ἀμφιβολίας. Ἄν τὸν ἀγαποῦσες περισσότερον, τότε θά ἐσυλλογίζεσο αὐτόν καὶ ὄχι τὸν ἑαυτόν σου.

— Ἰσχυρίζεσαι λοιπὸν ὅτι σὺ τὸν ἀγαπᾷς περισσότερον ἀπὸ ἐμέ; ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα, προχωροῦσα ἐναντίον τῆς Ἑλλης μανιώδης.

Ἡ Ἑλλη ἐσιώπησε· καὶ ἡ Ρόζα ἐστάθη, κατακόκκινη ἀπὸ θυμόν.

— Ἀπὸ ἐμὲ ποῦ εἶμαι ἀνε-

ψία του; ἐξηκολούθησε. Διὰ τὴν ὁμιλίαν, Ἑλλη; Τολμᾷς νὰ συλλογίζεσαι, ὅτι σὺ τὸν ἀγαπᾷς περισσότερον ἀπὸ ἐμέ;

— Ἀγαπητὴ μου Ρόζα, ποτὲ δέν μου ἐπέρασε τέτοια ἰδέα. Ἐσιώπησα μόνον, διότι ἡ ἐρώτησίς σου μ' ἐξέπληξε. Ποτὲ δὲν τὸ ἐκαμῃ ζήτημα ποία ἀπὸ τὰς δύο μας τὸν ἀγαπᾷ περισσότερον.

— Οὔτε ἐγὼ, ὑπέλαβεν ἡ Ρόζα ὑπερηφάνως, διότι εἶνε φῶς φανερόν ὅτι τὸν ἀγαπῶ περισσότερον ἐγὼ, ἐγὼ ποῦ εἶμαι ἀνεψία του! Θά ἦτο παράλογον νά ὑπο-
έση κανεὶς ὅτι τὸν ἀγαπᾷς σὺ, Ἑλλη.

Ἀναγνώρισέ το καὶ σὺ. Ὁμολόγησε ὅτι ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ περισσότερον.

Ἡ Ἑλλη ἐξηκολούθει νὰ σιωπᾷ καὶ ἡ Ρόζα ἔγινεν ἔξω φρενῶν.

— Εἰπέ το! ἐφώναξε· σὲ διατάσσω νά το εἰπῇς! Εἰπέ ὅτι ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ περισσότερον!

— Ὁχι, δὲν τὸ ξεύρω, ἀπήντησεν ἡ Ἑλλη. Τὸν ἀγαπῶμεν καὶ αἱ δύο μας μὲ ὅλην μας τὴν καρδίαν, καὶ μου φαίνεται ὅλως δίκαιον περιττὸν νά κάμνωμεν τοιοῦτου εἴδους συγκρίσεις. Βλέπεις, Ρόζα, πόσον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μᾶς κάμνει δυστυχεῖς!

— Εἶμαι ἀνεψία του! ἐπανελάβεν ἡ Ρόζα, ὀρθομένη ὑπερηφάνως, χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν παραμικρὰν προσοχὴν εἰς τοὺς φρονίμους λόγους τῆς Ἑλλης. Κατὰ συνέπειαν, ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ περισσότερον.

— Δὲν βλέπω αὐτὴν τὴν συνέπειαν, ἀπήντησεν ἡ Ἑλλη, καὶ ὁ συλλογισμός σου δέν μου φαίνεται πολὺ σωστός. Οἱ συγγενεῖς δὲν ἀγαπῶνται πάντοτε μεταξύ των. Μία συμ-μαθήτριά μου εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον ἔχει μίαν θείαν, ποῦ δὲν μπορεῖ νά τὴν βλέπῃ.

— Ἄλλο εἶνε ἡ θεία, καὶ ἄλλο ὁ Θεὸς Ἀρχῆς! Ἐλα, δὲν θά πῇς λοιπὸν ὅτι ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ περισσότερον;

— Ἀγαπητὴ μου Ρόζα, τί θά σε ὠφελήσῃ; Σὲ βεβαίῳ ὅτι εἶνε γελοῖον. . . Πῶς εἴμπορῶ ἐγὼ νά το ξεύρω; Ἐλα, ὅς τον ἀγαπῶμεν καὶ αἱ δύο μὲ εἰρήνην.

— Πῶς εἴμποροῦμεν νά τον ἀγαπῶμεν μὲ εἰρήνην, ὅταν φέρεσαι ἔτσι ἄσχημα; Ἀλλὰ ἔννοια σου! Τίποτε

« Ὁ Ἰατρός ἐπαρουσιάσθη. » (Σελ. 126, στ. 6'.)

δεν είμπορεί νά σε κάμει άνεψιάν του, όπως είμαι ἐγώ, μόνη ἐγώ !

— Τότε, εύχαριστήσου με αυτό. Ἐγώ δεν έχω καμμίαν αντίρρηση. Ἄς κανονίσωμεν ἔτσι τὸ ζήτημα καὶ ἄς μὴν εἰμεθα ἀνόητες, ὅπως ὅταν ἤμεθα μικρές.

— Ἐσὺ εἶσαι ἀνόητη, καὶ μάλιστα με τὸ παραπάνω. Ἐγώ θά ἤμουν πολὺ λογική, ἂν ἤθελες μόνον νὰ ὁμολογήσης ὅτι, ἂφ' οὗ εἶμαι άνεψιά του, ἐγώ πρέπει νὰ τον ἀγαπῶ περισσότερο. Σὺ δεν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ τον ἀγαπᾷς ὅσον ἐγώ.

— Ἐγώ τὸ δικαίωμα νὰ τον ἀγαπῶ με ὅλη μου τὴν καρδιά καὶ με ὅλη μου τὴ δύναμι. Ἄν εἶνε ὁ θεὸς σου, γιὰ μένα εἶνε ὁ εὐεργέτης μου. Σ' ἐμεγάλωσε, ἐπειδὴ ἦσουν άνεψιὰ του, ἐπειδὴ ἀγαπῶσε τὸν πατέρα σου καὶ ἐπομένως καὶ σέ, πρὶν σε γνωρίσει μάλιστα. Ἐμένα ὅμως μ' ἐπῆρε 'στὸ σπῖτι του καὶ μ' ἐβαλε 'στὸ σχολεῖον μόνον ἀπὸ καλωσύνην του. Καὶ θέλεις νὰ μὴ του εἶμαι εὐγνώμων, ὅσον είμπορῶ ;

— Καὶ ἐγώ τοῦ είμαι εὐγνώμων, ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα, ἐτοιμὴ νὰ κλαύσῃ. Ἐγώ ὅλους τοὺς λόγους ποῦ είμπορεῖ νὰ γίνουν, διὰ νὰ τον εὐγνωμονῶ.

— Ἐχομεν καὶ αἱ δύο πολλούς, ἐγώ ὅμως έχω τοὺς περισσότερους. Ἰσα-ἴσα ὁ λόγος ποῦ σε κάμνει νὰ τον ἀγαπᾷς τόσο πολὺ, ὅτι δηλαδὴ εἶσαι άνεψιά του, δικαιολογεῖ τὴν εὐγνωμοσύνην μου, ἀκριβῶς διότι ἐγώ δεν είμαι. Καὶ τί δεν ἔκαμε δι' ἐμέ, ποῦ είμαι μία ξένη ;

Τότε ἡ Ρόζα ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξήστραψαν ἀπὸ ὑπερηφάνειαν καὶ εἶπε :

— Με προτιμᾷ, ἐπειδὴ είμαι άνεψιά του.

Κατόπιν ἐκύτταξε τὴν Ἑλλην κρυφίως, διὰ νὰ ἰδῇ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων αὐτῶν. Ἡ Ἑλλην ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν καὶ με φωνὴν ἐπίσης ταπεινὴν, εἶπε :

— Τὸ ἤξεύρω καλά. Δέν με μέλει δι' αὐτό. Ἐγώ τὸν ἀγαπῶ πολὺ, καὶ μου ἀρκεῖ ποῦ εἶνε τόσο καλὸς δι' ἐμέ.

Καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐν ᾧ ἐπρόφερον αὐτὰς τὰς λέξεις, δύο δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐστάθησαν ὡς διαμαντάνια εἰς τὴν ἄκραν τῶν μακρῶν της βλεφαρίδων. Γρήγορα ὅμως τὰ ἐσκούπισε με τὸ χέρι της. Ἡ Ρόζα, ἐντραπεῖσα, ἐχαμήλωσε τὴν ἐφηρμένην κεφαλὴν. Τὴν ἀφώπλισεν ἡ γλυκύτης τῆς Ἑλλην, ἐνόησεν ἐξαφνὰ τὸν ἐγωϊσμόν, τὴν σκληρότητα τῆς διαγωγῆς της, καὶ ἡ ὀργὴ της ἐκόπασεν ἀμέσως. Ἐρχισε νὰ κλαίῃ, καὶ ἐναγκαλισθεῖσα τὸν λαϊμόν τῆς Ἑλλην, τὴν κατεφίλησε καὶ της εἶπεν :

— Ἐννοια σου σ' ἀγαπᾷ καὶ σένα, αὐτὸ τὸ ξεύρεις !

Δέν ἤμπορούσε νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ θεὸς

Ἄρχης ἡγάπα τὴν Ἑλλην ὅσον καὶ αὐτὴν, διότι δεν ἦτο ἀληθές. Μετενδεῖ ὅμως διὰ τοὺς κακούς της λόγους, ἀπορούσε καὶ αὐτὴ πῶς τοὺς εἶπεν, ἐλυπεῖτο, ἐντρέπετο... Ἡ Ἑλλην, συγκινημένη ὁμοίως, ἐφίλησε τὴν Ρόζαν καὶ τὴν ἐσυγχώρησε προθύμως. Ἄλλ' ἡ εὐθυμία της δεν ἐπανῆλθε τόσο γρήγορα. Ἡ τρυφερά ἀγάπη, ἡ ἀφοσίωσις τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πρὸς τὸν εὐεργέτην της, ὑπέστη τραῦμα, καὶ διὰ νάνακτῆσῃ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς της, ἔπρεπε νὰ καταβάλῃ ὅλην τὴν τὴν θέλησιν καὶ νὰ προστρέξῃ εἰς καμμίαν προσευχὴν, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ ἐσυνείθιζεν.

Ἡ Ἑλλην ἦτο φύσει ἐπιφυλακτική, καὶ σπανίως ἐνεπιστεύετο τὰς σκέψεις της εἰς ἄλλους. Ἡ συμπεριφορὰ τῆς Ρόζας ἐν γένει, τὸ συναίσθημα τῆς ὑπεροχῆς, τὸ ὁποῖον καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἐξεδηλοῦτο εἰς ὅλας της τὰς πράξεις, ἡμῶς διότι τὴν Ἑλλην, μεθ' ὅλην τὴν πρὸς τὴν φίλην της ἀγάπην, νὰ τὴ ἀνοίγῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὴν καρδίαν της. Ὡς περὶ πλεῖστον, ἡ Ρόζα ὠμίλει περὶ τῶν ἰδίων της αἰσθημάτων καὶ ἐντυπώσεων, ἡ δὲ Ἑλλην ἤρνετο νὰ τὴν ἀκούῃ μετὰ συμπαισίας. Ἄλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ φραγμὸς σὰν νὰ ἔπεσε δι' ὀλίγας στιγμάς. Ἡ Ἑλλην, ἐνθυμηθεῖσα τοὺς λόγους τῆς Ρόζας πρὸς τὸν ξένον, ἐφιθύρσε :

— Ἐξούρις ποῦ ἐγώ νομίζω ὅτι ὁ πατέρας μου ζῇ ;

— Ὅχι ! Ἀλήθεια ; ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα ἐκπληκτος. Καὶ τί λόγον ἔχεις νὰ το πιστεύης ;

— Κανένα, (καὶ ἡ Ἑλλην ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' ἡ φωνὴ της δεν ἔγινε θλιβερά) αἰσθάνομαι μόνον ὅτι ἡ μαμὰ ἀπέθανε, ἐν ᾧ διὰ τὸν πατέρα μου δεν έχω ποτὲ αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν. Νομίζω ὅτι μίαν ἡμέραν θά ἔλθῃ νὰ μ' εὕρῃ.

Πρὶν κατορθῶσῃ νὰ διατυπώσῃ τὴν ἀπάντησιν της ἡ Ρόζα, — πρᾶγμα δύσκολον, διότι ἐθεώρει τὴν ἐλπίδα τῆς Ἑλληνς χιμαιρικήν, — ὁ ἰατρὸς ἐπαρουσιάσθη. Εἶχεν ἐπισκεφθῇ ἀθρόβως τὸν ἀσθενῆ τῆς, καὶ τώρα ἐθεβαίνε τὰ δύο κοράσια ὅτι ἐκοιμᾶτο ἡσύχως καὶ ὅτι αὐριοι θά ἤμπορούσε νὰ σηκωθῇ.

— Πρέπει νὰ γυμνήσω κοντὰ τοῦ ἀπόψε ; ἐσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ ἡ Ρόζα.

— Μὰ δεν βλέπω καμμίαν ἀνάγκην, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς μειδιῶν καλοκαγάθως. Ἐνας ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης μου θά κοιμηθῇ εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον, καὶ ἂν γίνῃ ἀνάγκη, θά τον περιποιηθῇ. Ἀλλὰ είμαι βέβαιος ὅτι ὁ θεὸς σας θά κοιμηθῇ ἔτσι ἡσυχα ἕως τὸ πρῶν, καὶ θά ξυπνήσῃ γιαντρευμένος.

Ἡ πρόρρησις τοῦ ἱατροῦ ἐπραγματοποιήθη. Τὸ δυστύχημα ἦτο πολὺ ὀλιγώτερον σοβαρὸν ἂφ' ὅσον ἐφοβήθησαν κατ' ἀρχάς, καὶ ὁ κ. Βῶρκε ἐσηκώθη γρή-

γορα. Ὅμως δεν ἀνέκτησεν ἀμέσως τὰς δυνάμεις του, καὶ συχνὰ ὑπέφερεν ἀπὸ πονοκέφαλον. Παρητήθη διὰ τοῦτο τοῦ ἐπιλοίπιου ταξιδίου καὶ ἐμεινεν εἰς τὸ Ρατμύλλεν, ἀρκούμενος νὰ κάμνῃ, καὶ με τὰ δύο κοράσια, περιπάτους μακροῦς ἐφ' ἀμάξης ἡ πεζῇ, ἀνὰ τὰ περὶχωρα, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε ἦσαν γραφικώτατα.

Ἐν ἀπόγευμα ἐπῆραν τὴν ὄχθον τῆς λίμνης καὶ ἐφθασαν ἕως τὸ φρουρίον Μακάμης, ὅπουθεν ἡ θεὰ εἶνε ἀκόμη μαγευτικώτερα ἀπὸ τὸ Ρατμύλλεν, τὰ δὲ παιδιὰ ἐμάχυσαν εἰς τὴν ἀκτὴν τὰ ωραιότερα κογγυλῖα, τὰ ὁποῖα είμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Ἀλλὴν ἡμέραν ἀνέβησαν εἰς τὸν βουνόν, παρὰ τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ἡ Ἀλμυρὰ Λίμνη, καὶ ἐκεῖθεν ἀπήλυσαν ἐξαίσιον πανοράμματος ἐφ' ὅλης τῆς κομῆτεας τοῦ Δόνεγαλ. Ἀλλὴν φορὰν πάλιν, διεπίρασαν τὴν λίμνην, ἀπεβιάσθησαν εἰς τὰ ἑπτὰ Τόξα, τὰ τόσο περιέργως συμπελεγμένα, ἀνέβησαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑψηλοτέρου, καὶ κατέβησαν πάλιν ἀπὸ βράχου εἰς βράχον.

— Μὰ γιατί νὰ μὴν ἔρχεται ὅλος ὁ κόσμος εἰς τὴν λίμνην Σβίλλυ ; ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα, κυττάζουσα εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθον, ὅπου διεγράφοντο τὸ Ἐρρίθ καὶ τὸ Δούνναθ, θαυμασίως φωτιζόμενα ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀκτίνας τοῦ δύοντος ἡλίου.

— Ὅλα εἶνε ἐδῶ μαζὶ : θάλασσα, βράχοι, βουνά, σπήλαια ! Καὶ ὅλα αὐτὰ τόσο διαφορετικά, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ βλέπει κανεὶς ἄλλοῦ !

— Δέν ὑπάρχει σιδηρόδρομος καὶ δεν ὑπάρχουν σχεδὸν κατοικίαι, εἶπεν ὁ κ. Βῶρκε δι' αὐτὸ ὀλίγοι ἔρχονται καὶ πολὺ ὀλιγώτεροι μένουν.

(Ἐπετα συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΑΝΑΤΟΛΗ

Γιομάτος λάμψι καὶ ὠμορφία
ὁ ἥλιος ἐεπροβάλλει
Ἄπ' τὸ βουνὸ τάντικρυνὸ
Τ' ὀλόξανθο κεφάλι.

Στὴ θάλασσα τὴν ἡσυχή
ἀργὰ χρυσόφι χύνει.
Με τὴ στολὴ τὸν οὐρανὸ
τὴ γαλαζένια ντύνει.

Τὴ γῆ στολίζει τὴ χλωμὴ
με τὸ γλυκὸ τοῦ χρώμα
Ἡ Φύσις ὅλη λὲς γελᾷ
Σὰν κοραλλένιο στόμα.

Καὶ ἡ δροσιά ποῦ στάζουνε
ὅλα ἀπ' ἄκρῃ σ' ἄκρῃ,
Τᾶνθη, τὰ δένδρα τὰ ψηλά,
Λὲς κ' εἶνε χαρὰς δάκρυ...

ΔΡΙΑΔΗ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΜΑΘΗΤΡΙΑ

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. — Λοιπόν, Ἀγλαΐα, τῶς μετέφρασες τὸν παράγραφον ποῦ ἐρχίξει : Alors Clovis se fit baptiser. . . καὶ τὰ λοιπά ; Λέγε.

ΑΓΛΑΪΑ (Ἀναγινώσκουσα ἀπὸ τὸ τετράδιον τῆς μεταφράσεως .) — Ὅτε ὁ Κλόβις ἐβαπτίσθη ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τῶν Ρημῶν, καὶ ὅλους τοὺς στρατιώτας, καὶ ὁ ἐπίσκοπος τῷ εἶπε : Ταπεινώσε τὴν κεφαλὴν, ὑπερέφανε Σούγαμβρε, λάτρευσε, τί ἔκαυσες καὶ καῦσε ὅ,τι ἐλάτρευες. . .

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. — Ὡραῖα. Ἐνθυμήτης ὅλας τὰς λέξεις ποῦ σου εἶπα.

ΑΓΛΑΪΑ. — Ναί. Ἐμένα ὅμως μοῦ φαίνεται πολὺ κακὸς αὐτὸς ὁ ἐπίσκοπος. Τί λέτε σεῖς, κυρία ;

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. — Κακὸς ; καὶ γιατί ;
ΑΓΛΑΪΑ. — Νά, γιατί εἶπε εἰς τὸν Κλόβιν νὰ καύσῃ ὅ,τι ἐλάτρευσε. Τότε βέβαια ὁ Κλόβις θά ὑπεχρεώθη νὰ κάμῃ καὶ μεγάλη, πολὺ μεγάλη φωτιάν ἀλήθεια, κυρία ;

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. — Ὅχι, παιδί μου... καὶ κάμνεις καὶ γελᾷ... ὁ ἐπίσκοπος ἔκαψε με τὰ φ ο ρ ἄ ν.

ΑΓΛΑΪΑ. — Ἐγώ δεν τὴν ξεύρω αὐτὴν τὴν κυρίαν Μεταφοράν. Πρώτη φορὰ ἀκούω τὸνομά της.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. — Ἡ Μεταφορὰ δεν εἶνε κυρία. Θέλω νὰ εἶπω, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος διέταξεν ἀπλῶς τὸν Κλόβιν νὰ μίτησῃ ὅ,τι ἐλάτρευεν ἕως τότε—δηλαδὴ νὰ ποστραφῇ τὴν Εἰδωλολατρείαν καὶ νὰ γαπήσῃ τὸν Χριστιανισμόν. Αὐτό, παιδί μου, ὀνομάζεται μεταφορά, εἰκὼν, ὅπως θέλεις. Ἐνόησες ;

ΑΓΛΑΪΑ. — Ναί, ναί, ἐνόησα... Πῶ, με τί παράξενα λόγια γεμίζουν τὰ κεφάλια τῶν καίμένων τῶν παιδιῶν ! . .

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. — Ἐλα, ἐξακολούησε. Πῶς μετέφρασες παρακάτω ;

ΑΓΛΑΪΑ. — Τότε ὁ Κλόβις . . ὁ Κλόβις . . ποῦ εἶνε ; . . οὔτε ἐγώ δεν ξεύρω πᾶ ποῦ εὐρίσκομαι. Μ' ἔκαψε καὶ τὰ ἔχασα αὐτὸς ὁ Ἅγιος Ἐπίσκοπος τῶν Ρημῶν με τὴ ζωγραφιά του.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. — Ποιὰ ζωγραφιά ;
Τὴ θέλεις νὰ πῆς πάλι ; Μήπως ἔχει καμμιὰ ζωγραφιά τὸ βιβλίον ;

ΑΓΛΑΪΑ. — Μὰ πῶς, καλέ, δεν μοῦ ἔπατε πῶς ἄμα εἶπῃ κανεὶς καὶ ἰ ω ἂν νὰ εἶπῃ μὲ σ ὦ, αὐτὸ ὀνομάζεται ζωγραφιά ; Μοῦ φαίνεται κάπως παράξενο, ἀλλ' ἂφ' οὗ τὸ λέγετε σεῖς, τὸ πιστεύω.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. — Τί παιδί, Θεέ μου, παιδί ! Ζωγραφιά σου εἶπα ἡ εἰκὼν ;

ΑΓΛΑΪΑ. — Μπᾶ ! καὶ δεν εἶνε τὸ ἴδιο ;
Νά, σήμερα τὸ πρῶτ' ἀκόμη, ὁ μπαμπᾶς ἔστη μαμμά : « Πφ ! τί ἄσχημη ζωγραφιά ! . . » καὶ ἐδεῖχνε τὴν εἰκόνα

τοῦ ποῦ μας τὴν ἔστειλε χθὲς ὁ κύριος Πάνος, ὁ ζωγράφος.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. — Ναί' ἀλλ' αὐτὴ ἡ εἰκὼν ποῦ σου λέγω ἐγώ, εἶνε εἰκὼν τῆς ρητορικῆς, εἶνε σχῆμα τοῦ λόγου. Ἐπομένως δεν εἶνε τὸ ἴδιον πρᾶγμα καὶ δεν είμπορεῖς νὰ τὴν εἴπῃς ζωγραφιά, ὅπως τὸ ἔργον τοῦ ζωγράφου. Αὐτὸ απαιτεῖ ἡ Κυριολεξία.

ΑΓΛΑΪΑ. — Καὶ ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ Κυρία Λεξία, ποῦ ἔχει καὶ ἀπαιτήσεις ; Ὅα εἶνε περὶ ἄσχημῃ καὶ ἀπὸ τὴ ζωγραφιά τοῦ μπαμπᾶ. . .

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. — Ἐλα παῦσε τὲς ἀνοησίες, καὶ ἐξακολούησε τὴν μετάφρασιν.

ΑΓΛΑΪΑ. — Πᾶσι πιά ! Μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς διακοπὰς ποῦ μοῦ ἐκάμντε, ἔχασα τὸ μνημα !

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. — Τί εἶπες ; ἄλλα πάλι ! Μὰ δεν θὰ παύσης, τέλος πάντων, νὰ φλυαρῇς ἀνοησίες ;

ΑΓΛΑΪΑ. — Πρῶτον, δεν εἶπα ἀνοησία. Εἶπα μόνον μιὰ λέξι ποῦ δεν τὴν ἐννοεῖτε. Σεῖς, κυρία, ἔχετε τὴν ἀξίωσιν ὅτι τὰ ξεύρετε ὅλα, καὶ ἄμα δεν ἐννοεῖτε τίποτε, τὸ λέτε ἀνοησία καὶ ἔτσι ξεμπερδεύετε . . .

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. — Ἐλα ! νὰ σέβασαι τὴν διδασκαλίαν σου καὶ νὰ ἐξηγῇσαι καλλίτερα. Νομίζεις, ὅτι ἐπειδὴ είμαι ἐξαδέλφη σου, θὰ τάνεχμαι αὐτὰ ; Ἐμπρός ! λέγε μοῦ γρήγορα, τί μνημα εἶνε αὐτὸ ποῦ εἶπες πρὸ ὀλίγου ;

ΑΓΛΑΪΑ. — Μὰ εἶνε τὸ μνημα τῶν ἰδεῶν ! Λέγουν : ἔχασα τὸ μνημα τῶν ἰδεῶν μου. Αὐτὸ πια τὸ ξεύρει ὅλος ὁ κόσμος !

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. — Ὅχι, παιδί μου, τὸ μνημα, ἀλλὰ τὸ ν ἡ μ α τῶν ἰδεῶν μου. Ἄλλο τὸ ἓνα, ἄλλο τὸ ἄλλο. . .

ΑΓΛΑΪΑ. — Ὅφρ ! ! καλὲ τί μνημα τί νῆμα ! Ἐνα μὴ εἶνε ἡ διαφορά. Δεν ἄξιζει νὰ γίνεταί λόγος γιὰ τόσο μικρὰ πρᾶγματα. Ἀλλὰ τὰ λέτε γιὰ νὰ με θυμῶνετε . . . Καὶ ἐγώ δεν ξεύρω ποῦ εἶνε τὸ μᾶθημα . . . δεν το λέγω, νά !

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ. — Καὶ μ' αὐτὸ ἐγάσαμε μιὰ ὥρα ! Νά μοῦ κάμτε τὴ χάρι νάντιγράφετε τρεῖς φορές αὐτὸ τὸ κεφάλαιον καὶ νὰ μὴ μοῦ ξαναπῆτε ἀνοησίες, προπάντων δὲ νὰ φέστε τοὺς θυμούς.

ΑΓΛΑΪΑ. — Δεν λέγω πιά τίποτε. Καλλίτερα νὰ ἐσιωποῦσε ἔτσι καὶ ὁ κύριος ἐπίσκοπος τῶν Ρημῶν, καὶ ὁ κύριος Κλόβις, καὶ ὅλοι τοὺς. Ἐγώ, ἂν γίνω ποτὲ μέγας ἀνὴρ, — δηλαδὴ μεγάλῃ γυναικί, — θὰ σιωπῶ πάντα, γιὰ νὰ μὴ βασανίζουν ὑστερα τὰ καίμένα τὰ παιδιὰ καὶ νὰ ταναγκάζουν νὰ μανθάνουν ἀπ' ἐμὲ ἢ νὰ μεταφράζουν τὰ λόγια ποῦ θὰ ἐπρόφερα !

(Μίμναις)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΕΤΕΙΝΟΝ ΜΟΥ

[Ὁ κ. Πολύδοτος Δημητρακόπουλος, ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς, ποιητὴς καὶ δημοσιογράφος, ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς περιέργων φιλοσοφικὸν βιβλίον, ὀνομαζόμενον « Αἱ δύο Διαθήκαι ». Ἐξ αὐτοῦ σταχυολογοῦμεν τὰς κατωτέρω Συμβουλὰς πρὸς τὸν Πετεινὸν μου, ἐκλέξαντες αὐτὰς μεταξὺ τῶν καταλληλοτέρων ὅπως ἀναγνωσθῶσιν ἀπὸ ἐφήβους Σ. τ. Δ.]

Θέλεις νὰ γίνῃς σοφός ; Μάθε ὅσα ἀρκοῦν διὰ νὰ δυσπιστῇς πρὸς τὴν ἰδίαν σου σοφίαν.

Μεγαλοποιεῖς τὰ προτερήματά σου ; δίδεις ὑπονοίας ὅτι ἔχεις ὀλιγώτερα τῶν ὅσων προσπαθεῖς νὰ ἐπιδείξῃς. Μεγαλοποιεῖς τὰ ἐλαττώματά σου ; κινδυνεύεις νὰ θεωρηθῇς ὡς ὑποκρύπτων πλειότερα.

Ὁ πλοῦτος δεν εἶνε πάντοτε πρόοδος ἡ πρόοδος εἶνε πάντοτε πλοῦτος

Ἀνεγνώρισες τὴν ἁμαρτίαν σου ; ἡμάρτησες κατὰ τὸ ἥμισυ. Προσπαθεῖς νὰ τὴν δικαιολογήσῃς ; τὴν ἐδιπλασίασες.

Ὑπάρχει καὶ κάτι χειρότερον ἀπὸ τὸ σκότος τῶν ὀφθαλμῶν : τὸ μῖσος, σκότος τῆς ψυχῆς.

Ὑποπτεύου πάντοτε τὸν θόρυβον πίνος πλήρης οὐδέποτε θορυβεῖ ὁ κενός, ὀρχήστρα ὀλόκληρος.

Ὅταν βλέπῃς ὅτι ὁ βασιλεὺς κάμνει τὸν ἓνα μόνον νὰ μειδιᾷ, ἔσο βέβαιος ὅτι πέριξ χίλιοι κλαίουں.

Ὅταν βλέπῃς ὅτι μία ἀλήθεια ἀρχίζει νὰ προκαλῇ ὀργὴν ἢ τρόμον, πιστεύεσε ὅτι τὸ ἥμισυ τοῦ προορισμοῦ της ἔχει ἤδη ἐκπληρωθῇ.

Ἐχει καὶ ἡ καρδιά τὴν φιλοσοφίαν της : ὁ οἶκτος ἔχει καὶ τὴν ποιήσιν της : ἡ ἀγάπη ἔχει καὶ τὴν παραφροσύνην της : τὸ μῖσος.

Ὁ εὐγενέστερος προορισμὸς τοῦ θάλπου εἶνε, ὅταν τὸ ἔχῃς, νὰ το παρέχῃς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. Ἐὰν ὁ ἥλιος ἐκράτει τὴν θερμότητα καὶ τὸ φῶς δι' ἑαυτόν, καὶ ἦτο τόσο ἐγωϊστὴς, οὐδὲν ὂν θά εὐρίσκετο σήμερον διὰ νάνυψῶσῃ πρὸς αὐτόν τὸ βλέμμα, διὰ νὰ τον θαυμάσῃ καὶ τοῦ ἀναγνωρίσῃ τὴν εὐεργεσίαν.

Παρὰ νὰ δύνασαι νὰ πράξῃς τὸ καλὸν καὶ νὰ μὴ θέλῃς, εἶνε προτιμότερον νὰ θέλῃς καὶ νὰ μὴ δύνασαι.

Ἀσφαλεστέραν θεωρεῖ τὴν στέγην τῆς καλύβης σου ἐπὶ θεμελίου ἰδιοῦ σου, παρὰ τὴν στέγην τοῦ μεγάρου σου ἐπὶ θεμελίου δανείου.

ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΩΦΗ ΚΑΙ ΚΑΤΙΝΑ

Ποιά εἶνε αὐτὴ ποὺ προχωρεῖ με τὸσον καμάρι, με τὸσην ὑπερηφάνειαν, καὶ κτυπᾷ τὰ καινούργια της γοβάκια με τὰ ὑψηλά τακούνια;

Καμαρώνει διὰ τὴν τουαλέταντης. Θαυμάζει τὸ μεταξωτὸν της φόρεμα, ποὺ λάμπει ἔσθον ἥλιο καὶ κάμνει φρού-φρού. Κάθε στιγμὴν διορθώνει τὰς πτυχάς του, καὶ τῶρα τῆς ἀρέσουν ἔτσι, καὶ ὕστερα τῆς ἀρέσουν διαφορετικά...

Ὑπερηφανεύεται διὰ τὸ κτένισμά της, διὰ τὰ ὠραῖά της μαλλιά ποὺ τα ἔδεσε με μεταξωτὴν κορδέλαν, καὶ ἔβαλε κτενάκια χρυσά, μιὰ πεταλούδαν καμωμένην ἀπὸ τὸν χρυσοκόον, ἕνα λαμπρόχρwmον πτερόν. Ὅλα αὐτὰ εἶνε τὸσον πλούσια, ποὺ δὲν θὰ ἐτολμοῦσε κανεὶς νὰ τα ἐγγίξῃ οὔτε με τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου, ἀπὸ φόβον μή τὰ χαλάσῃ.

Καμαρώνει διὰ τὸ βραχιόλι της, δῶρον πολῦτιμον τῆς νουνᾶς της· διὰ τὰ δύο της δακτυλίδια, τὴν κεντητὴν τραχηλιάν της, λευκοτέραν καὶ ἀπὸ τὸ χιόνι... Καμαρώνει, θαυμάζει τὸν ἑαυτὸν της, καὶ τὸ βλέμμα της φαίνεται σὰν νὰ λέγῃ εἰς τοὺς ἄλλους: «Θαυμάσατέ με, ἰδέτε τί ὠραία ποὺ εἶμαι!»

Ποῖα εἶνε λοιπὸν αὐτὴ ἡ μικρὰ κόρη;

Θά σας τὸ εἶπω ἐγώ: Εἶνε μιὰ ἀνόητη, καὶ τὴν λέγουν Φώφη.

Ὅταν συλλογίζεται κανεὶς ὅλην τὴν ἡμέραν τὸ φόρεμα ποὺ φορεῖ ἢ ἐκεῖνο ποὺ θὰ φορέσῃ αὔριον, φυσικὰ δὲν εἴμπορεῖ νὰ συλλογισθῇ τίποτε ἄλλο...

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ματαιόδοξος Φώφη, με ὅλα της τὰ καινούργια γοβάκια καὶ τὰ μεταξωτὰ φορέματα, εἶνε πλάσμα ἀμαθέστατον, τὸ ἀμαθέστερον κορίτσι τῆς ἡλικίας της.

Ποῖος θὰ το ἐπίστευεν; Ἡ κόρη αὐτὴ με τὰ μεταξωτὰ καὶ τὰ πολῦτιμα στολίδια, μόλις ἤξευρε τὸ ἀλφάβητον καὶ μόλις ἤμπορεῖ νὰ πιάσῃ τὴν πένναν διὰ νὰ γράψῃ τὸνομά της!!

Φροντίζει πάρα πολὺ διὰ τὸ σῶμά της, καὶ δὲν ἔχει καιρὸν, βλέπετε, νὰ φροντίσῃ διὰ τὸ πνεῦμά της. Ἐχει τὸν ἐξωτερικὸν στολισμόν, ἀλλὰ τῆς λείπει ὁ ἀληθής, ὁ ἐσωτερικὸς στολισμός, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀσυγκρίτως ἀνώτερος ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ κάμνουν τὰ μεταξωτὰ καὶ τὰ κοσμήματα.

Τῆς λείπει ὁ στολισμός ποὺ δὲν τον ξεθωρίζει ἡ βροχὴ, ποὺ δὲν τον λερόνει ἡ σκόνη, ποὺ δὲν τον ἀμαυρώνει ὁ χρόνος, ποὺ δὲν τον πειράζει ὁ σκόρος μέσα εἰς τὸ ἐρμάρι: τῆς λείπει ὁ στολισμός τῆς ψυχῆς.

Ὅσάκις ἡ Κατίνα περνᾷ ἀπὸ κοντὰ της, ἡ Φώφη τὴν κυττάζει λοξῶς, μ' ἕνα μορφασμὸν περιφρονητικὸν σὰν νὰ λέγῃ: «Πφ! τί ἄσχημα ποὺ εἶνε ντυμένη ἡ κακομοῖρα ἡ Κατίνα! Φορεῖ ἕνα φουστάνι τσίτινο σαράντα λεπτῶν» καὶ ἕνα ψαθάκι γυρνό, χωρὶς φτερά, χωρὶς λουλούδια, μόνον με μιὰ κορδέλα γαλάζια... Κύτταξε! κύτταξε! Πῶς μποροῦν καὶ βγαίνουν ἔτσι ἔσθον δρόμο!...

Πῶς; ἡ Κατίνα ἐνδύεται ἄσχημα; — Καὶ ποῖος τὸ λέγει; — Ἡ Φώφη, ἡ ματαιόδοξος. — Καλὲ ἀφῆστέ τὴν νὰ λέγῃ τὴν ἀνόητη! Ἀπεναντίας, πολὺ ὀλίγα κορίτσια εἶνε τὸσον καλὰ ἐνδεδυμένα ὅσον ἡ Κατίνα!

Ἀλήθεια, φορεῖ τσίτινον φουστάνι, ποὺ δὲν στοιγίζει πολὺ ἀκριβὰ· ἀλλὰ ἰδέτε τί κομψὰ ποὺ τῆς ἔρχεται εἰς τὸ σῶμα, ἰδέτε τί κανονικὰ ποὺ εἶνε αἱ πτυχαὶ του!

Ἀλήθεια τὸ ψαθάκι της εἶνε ἀπλούστατον: δὲν ἔχει παρὰ μιὰν γαλάζιαν κορδέ-

λαν μ' ἕνα φιδόγκον· ἀλλὰ τὸ ἐσυγύρισε με τὰ χεράκια της ἡ Κατίνα, καὶ ἔπειτα τῆς πηγαίνει τὸσον εὐμορφα εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ κάμνει τὸ κεφαλάκι της τὸσον χαριτωμένον!

Θὰ ἦτο καλλίτερα, σὰς ἐρωτῶ, ἂν ἄδειαζεν ἐπάνω ἑστὰ μαλλιά της ὀλόκληρον χρυσοχοῦτον καὶ ὀλόκληρον ἀνθοπωλεῖον;... Τὰ φορέματα τῆς Κατίνας εἶνε ἀπλὰ καὶ σεμνὰ. Ἀλλ' εἶνε πάντοτε κομψότατα, συνδυασμένα με καλαισθησίαν, καθαρότατα, καὶ αὐτὸ ἕκατονταπλασιάζει τὴν ἀξίαν των.

Εἰς τὸ τσίτινον φουστάνι δὲν θὰ εὐρετε οὔτε μιὰν κηλίδα, οὔτε ἕνα σχίσimon, οὔτε μιὰν κᾶν ζαρωματιάν. Εἰς τὰ ὑποδηματάκια της, ἀκόμη καὶ ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε βροχερός, δὲν θὰ ἰδῇτε οὔτε τὸσην δα λασπὴν!

Ὅλοι, ὅσοι ἀναγινώσκετε αὐτὰς τὰς γραμμάς, βάλτε καλὰ εἰς τὸν νοῦν σας τὰ ἑξῆς: Ὅ,τι εἶνε ὠραῖον, δὲν εἶνε πάντοτε ὅ,τι εἶνε πλούσιον. Ἐξωτερικὴ πολυτέλεια εἶνε ὡς ἐπιτοπλεῖστον δείγμα ἐσωτερικῆς πτωχείας. Ἡ κομψότης ἐπι-

τυγχάνεται διὰ τῆς καλαισθησίας, καὶ ἔστι διὰ τῶν βαρυτίμων ὑφασμάτων.

Ἡ ἀπλότης, ἡ εὐπρέπεια, ἡ καθαριότης, ἰδοὺ οἱ πρῶτοι ὅροι τοῦ ὠραίου, τοῦ ἀληθοῦς ὠραίου. Οὔτε βραχιόλια, οὔτε περιδέραια, οὔτε πτερὰ εἴμπορουν νὰ τάντικαταστήσουν αὐτὰ.

Τὸ γνωρίζουν κάλλιστα οἱ γονεῖς τῆς Κατίνας, οἱ ὁποῖοι εἶνε πλούσιοι, καὶ ἂν ἤθελαν, ἤμποροῦσαν νὰ τὴν ἐνδύουν πολυτελέστατα· δὲν τὸ κάμνουν ὁμως, φοβόμενοι μήπως τὴν ἄσχημίσουν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Κατίνα δὲν θὰ το ἤθελεν. Αὐτὴ δὲν φροντίζει διὰ πτερὰ καὶ δαντέλλας· φροντίζει μόνον νὰ ποικίλῃ γνώσεις, διὰ νὰ γίνῃ μιὰν ἡμέραν χρήσιμος. Καὶ αὐτὴ, ἡ ὁποία εἴμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὰς φίλας της ὡς πρότυπον ἐπιχαρίτου ἀπλότητος καὶ καλαισθησίας, ταῖς χρησιμεύει ἐπίσης ὡς πρότυπον ἐπιμελείας, χρηστότητος, προόδου.

(J. H. Fabre) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).
ΤΡΙΑ ΠΛΟΙΑΡΙΑ ΠΛΕΟΝΤΑ ΟΜΟΥ

Οὕτως εἶχε τελειώσῃ ἡ ἐκδρομὴ τῶν Γάλλων ἐξερευνητῶν. Ἐν συντόμῳ, οἱ δύο νέοι ἦσαν σῶοι καὶ ὑγιεῖς, ἡ Οὐρβάνα εἶχε διαφύγῃ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς καὶ τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχὴν.

Τοιαύτῃ ἦτο ἡ διήγησις τῶν περιπετειῶν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν. Ὡς πρὸς τὸ προσχεδιασμένον δρομολόγιον, δὲν ἐσκέπτετο νὰ το μεταβάλῃ ποσῶς. Ὁ Γερμανὸς Πατέρν καὶ αὐτὸς θὰ ἐπεβιβάζοντο πάλιν τοῦ πλοιαρίου των καὶ θὰ ἐξηκολούθουν τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ ποταμοῦ μέχρις Ἀγίου Φερνάνδου.

— Μέχρις Ἀγίου Φερνάνδου; εἶπεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης συσπῶν τὰς ὀφρῦς.

— Μέχρις Ἀγίου Φερνάνδου, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν.

— Ἄ!

Τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι τὸ ἐπιφώνημα αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη τοῦ γηραιοῦ ἀπομάχου ἐσήμαινε μᾶλλον δυσἀρεσκίαν παρὰ εὐχαρίστησιν. Ὅσον ἐπήγαγε, βλέπετε, καὶ χειρότερος ἐγίνετο ὁ αὐστηρὸς καὶ ἀκονιῶντος θεῖος τοῦ Παύλου.

Ἐν τούτοις ἠναγκάσθη τότε καὶ αὐτὸς νὰ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν του, καὶ οὐδὲ βεβαίως ἐξεπλάγῃ ἂν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἡσθάνθη ζωηρότατον ἐνδιαφέρον πρὸς τὸ δεκαεπταετὲς παιδίον, τὸ ὁποῖον δὲν ὀπισθοχώρει πρὸ τῶν κινδύνων τοῦ οὗτου ταξιδίου. Ὁ σύντροφός του καὶ αὐτὸς δὲν ἐγνώριζον προσωπικῶς τὸν συνταγματάρχην Κερμῶρ, ἀλλὰ, εἰς τὴν Βρετάνην, εἶχον ἀκούσῃ νὰ γίνεταί

γος περὶ τῆς ἐξαφανίσσεώς του, καὶ ἰδοὺ ὅτι ἡ τύχη τοῦς ἐθετεν ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ δρόμου τοῦ παιδίου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἐταξείδευε πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ πατρός του. Κάποια γεγονότα, σχετικὰ με τὴν οἰκογένειαν Κερμῶρ, ἐγνώριζεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν· ἐν τούτοις εἰς μάτην ἤρῃνα νὰ τα εὕρῃ εἰς τὰ βάθη τῆς μνήμης του.

— Κύριε Παῦλε, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ ἀφήγησις· εἶμεθα εὐτυχεῖς ποὺ συναντώμεθα εἰς τὸν ἴδιον δρόμον, καὶ ἀφ' οὗ σκοπεύομεν νὰ ὑπάγωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν Ἀγίον Φερνάνδον, θὰ ὑπάγωμεν μαζί. Ἐκεῖ, ἐλπίζω, ὅτι θὰ λάβετε πληροφορίας ἀφορῶσας τὸν συνταγματάρχην Κερμῶρ, καὶ ἐφ' ὅσον δυνάμεθα νὰ σας φανώμεν χρήσιμοι, νὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι θὰ το κάμωμεν μετὰ πάσης χαρᾶς.

Ὁ νεανίας ἠὺχρίστησε τοὺς συμπολίτας του, ἐν ᾧ ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐψιθύριζε κατ' ἰδίαν:

— Οἱ τρεῖς γεωγράφοι ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά, οἱ δύο Γάλλοι ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἔ, νὰ πάρ' ἡ ὀργή, τώρα εἴμαστε καλὰ!.. Πολλοί, πάρα πολλοὶ θέλουν νὰ μας ὑπηρετήσουν. Προσοχή, τὰ μάτια μας τέσσερα, γιατί ἐξαθῆκαμε!..»

Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ἐγίναν καὶ αἱ τελευταῖαι προετοιμασίαι, δηλαδὴ αἱ ἀφορῶσαι τὸ τρίτον πλοῖάριον, διότι τὰ ἄλλα δύο, ἀπὸ πρωῒας, ἦσαν ἑτοιμὰ πρὸς ἀπόπλουν. Τὸ τρίτον πλοῖάριον ὠνομάζετο Μορίσκη, εἶχε δὲ ὡς κυβερνήτην Ἰνδὸν Βανίθαν ὀνομαζόμενον Πάρσαλ, καὶ ὡς πλήρωμα ἐννέα ἰνδοὺς ἱκανωτάτους. Μετὰ τὴν ἀνανέωσιν τῶν ζωοτροφῶν, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἐλυπεῖτο μόνον διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ὑλικῶν τῆς κατασκευῆς, τὰ ὁποῖα τῷ ἐκλάπησαν εἰς τὴν Σιέρραν Ματαπέυ. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Γερμανὸν Πατέρν, διασώσαντα ἀνέπαφον καὶ καλῶς ἐφοδιασμένην τὴν βοτανικὴν του συλλογὴν, οὗτος θὰ εἶχε πολὺ ἄδικον νὰ παραπονῇται.

Τὴν ἐπαύριον, 28 Αὐγούστου, ἅμα τῇ αὐγῇ, οἱ ἐπιβάται τῶν τριῶν πλοιαρίων ἀπεχαιρέτησαν τὸν Ἐπαρχον τῆς Οὐρβάνας, τὸν κ. Μαρσάλ καὶ τοὺς κατοίκους, οἱ ὁποῖοι τοῖς ἔκαμον τὸσον ἐγκάρδιον ὑποδοχὴν.

Ὁ λαμπρὸς γέρον ἐθλίψεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἤλπιζεν, εἶπε, νὰ ἐπανιδῇ, ὅταν μετὰ τοῦ συνταγματάρχου Κερμῶρ θὰ διήρχετο πάλιν ἀπὸ τὸ ἀγρονήπιον τῆς Τίγρας... ὅπου δὲν θὰ ἤρουντο βέβαια νὰ διαμείνουν ὀλίγας ἡμέρας. Καὶ ἀσπαζόμενος τὸν Παῦλον, προσέθεσε:

— Θάρρος, ἀγαπητό μου παιδί! Αἱ εὐχαὶ μου σὲ συνοδεύουν καὶ ὁ Θεὸς σὲ ὀδηγεῖ!

Τὰ τρία πλοῖα ἔλυσαν τὰ πρυμνήσια τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου. Ὁ ἄνεμος,

πνέων ἀπὸ βορρᾶ, ἠνέοι τὸν πλοῦν, καὶ ἐπειδὴ ἔτεινε νὰ δυναμώσῃ, ἡ πορεία προωιωνίζετο ταχέως. Ἀναπετάσαντα τὰ ἱστία των καὶ ἀποχαιρέτισαντα διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν Οὐρβάναν, τὰ μικρὰ σκάφη ἐπλευσαν κατὰ μήκος τῆς δεξιᾶς ὄχθης, ὅπου τὸ ρεῦμα ἦτο ἀσθενέστερον.

Ἀπὸ τῆς Οὐρβάνας, ὁ Ὀρενόκος χωρεῖ σχεδὸν κατ' εὐθείαν, ἐκ βορρᾶ πρὸς νότον, σχεδὸν μέχρι τοῦ Ἀγίου Φερνάνδου. Τὰ δύο ταῦτα χωρία κατέχουν ἕκαστον τὴν γωνίαν τῶν δύο κυριωτέρων καμπῶν τοῦ ποταμοῦ, καὶ κεῖνται σχεδὸν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μεσημβρινοῦ. Ἐπομένως, ἂν ὁ ἄνεμος διετηρεῖτο μετὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, τὸ ταξίδιον οὐδεμίαν θὰ ὑφίστατο ἐπιβράδυνσιν.

Τὰ τρία πλοῖα ἔπλεον ὁμαδῶν μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος, ὅτι μὲν τὸ ἐν ὀπισθεν τοῦ ἄλλου, ὅσάκις ἡ στενότης τῆς διόδου τὸ ἀπῆτει, ὅτε δὲ κατὰ μέτωπον, ὅσάκις ἡ διόδος παρυσίαζε πλάτος ἄρκετόν.

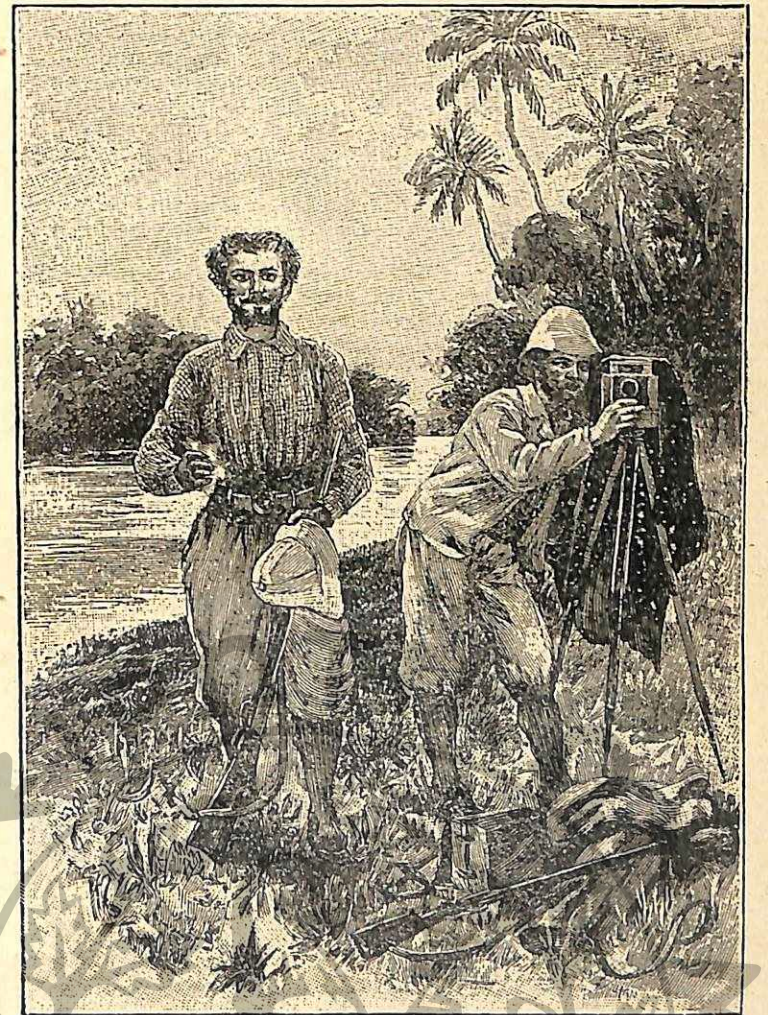
Ὅχι ὅτι ἡ κοίτη τοῦ Ὀρενόκου δὲν εἶνε ἀρκετὰ εὐρεῖα ἀπὸ ὄχθης εἰς ὄχθην· ἀλλ' ἡ κοίτη αὕτη, πέραν τῆς Οὐρβάνας, φράσσεται ὑπὸ μεγάλων ἐκτάσεων ἄμμου. Τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς ὑψώσεως τῶν ὕδατων, αἱ ἄμμόδεις αὐταὶ ἐκτάσεις φαίνονται ὡς τόσαι νησίδες, εἶνε δὲ ἀνάγκη νὰ πλέῃ κανεὶς μεταξὺ τῶν νησίδων καὶ διὰ μέσου τῶν τεσσάρων βραχιόνων, τοὺς ὁποῖους σχηματίζουν, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον οἱ δύο εἶνε πλωτοὶ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ξηρασίας.

Ὅταν τὰ πλοῖα δὲν ἐχωρίζοντο εἰμὴ ἀπὸ ὀλίγα μόνον μέτρα, οἱ ἐπιβάται συνωμίζον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο. Ὁ Παῦλος, ἐρωτώμενος, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ἀποκρίνεται. Ὡμίλουν προπάντων περὶ τοῦ ταξιδίου πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ συνταγματάρχου Κερμῶρ καὶ περὶ τῶν πιθανότητων τῆς ἐπιτυχίας του, ὅτε ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν δὲν ἐφείδετο ἐνθαρρυντικῶν λόγων πρὸς τὸ παιδίον.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὁ Γερμανὸς

Πατέρν, τοποθετῶν τὴν μηχανὴν του εἰς τὴν πρῶραν τῆς Μορίσκης, ἔπερνε φωτογραφίας στιγμιότυπως, ὅσας τὸ πρὸ αὐτοῦ τοπίον ἤξιζε τὴν θυσίαν μιᾶς πλακῆς.

Ὅπωςδὴποτε, αἱ συνομιλίας δὲν ἐγίνοντο ἀποκλειστικῶς μεταξὺ τῆς Μορίσκης καὶ τῆς Γαλλίας. Οἱ δύο Γάλλοι ἐνδιεφέροντο ἐπίσης καὶ διὰ τὴν γεωγραφικὴν ἀποστολὴν τῶν κκ. Μιγκέλ, Φέλιν καὶ Βαρίνα. Τοὺς ἤκουον συχνὰ νὰ συζητοῦν, καὶ με ποῖαν ζωηρότητα, ὅσας κἰς παρατήρησιν τις, γινόμενη καθ' ὁδόν, παρῆχε πότε εἰς τὸν

Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ Γερμανὸς Πατέρν.

ἕνα καὶ πότε εἰς τὸν ἄλλον, νέον ἐπιχείρημα, νέον ὄπλον! Ἀντελήφθησαν ἀμέσως τὴν διαφορὰν τῶν χαρακτήρων τῶν τριῶν τούτων βενεζουελιανῶν ἐπιστημόνων, δικαίως δὲ ὁ Μιγκέλ τοῖς ἐνέπνεε τὴν μεγάλῃ ἡτέραν συμπάθειαν καὶ τὸν περισσότερον σεβασμόν. Τελος πάντων, ὁ μικρὸς αὐτὸς κόσμος συνεννοεῖτο λαμπρά, ὁ δὲ Ἰάκωβος Ἑλλῶν συνεγώρει προθύμως ἀκόμη καὶ τὴν παραξενίαν τοῦ γηραιοῦ λοχίου. Κάποτε ὁμως εἶπε πρὸς τὸν Γερμανὸν Πατέρν:

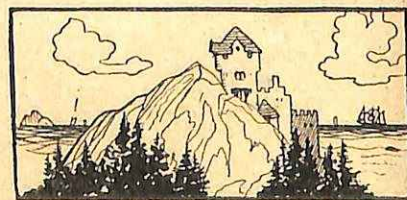
— Δὲν σοῦ φαίνεται παράξενον, αὐτὸς ὁ γρινιάρης ἀπόστρατος λοχίας, νὰ εἶνε

ὁ θεὸς τοῦ νέου Παύλου Κερμώρ ;
— Καὶ γιατί ὅχι ; ἂν εἶνε γυναικὰ
δελφός τοῦ συνταγματάρχου ; . .
— Δὲν λέγω ὅχι, ἀλλὰ τότε, — πρέ-
πει νὰ τὸ ὁμολογήσῃς, — δὲν ἐπροχώρησαν
μὲ τὸ ἴδιον βῆμα. Ὁ ἕνας νὰ γίνῃ συνταγ-
ματάρχης καὶ ὁ ἄλλος νὰ μείνῃ λοχίας...
— Μπα ! καὶ αὐτὸ γίνεται. Ἰάκωβ,
καὶ ἐγὼ πολλές φορές καὶ θὰ γίνεταί...
— Ἔστω, Γερμανέ. Τελος πάντων.
ἂν τοὺς ταιριάξῃ νὰ εἶνε θεὸς καὶ ἀνε-
ψιός, αὐτὸ εἶνε δική τους δουλειά.
Πραγματικῶς, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν εἶχε
κάποιους λόγους νὰ εὕρῃ τὸ πρᾶγμα
παράδοξον, καὶ κατὰ τὴν γνώμην του, ἡ
συγγένεια ἤτο μᾶλλον πλαστή, αὐτοσχέ-
διασθεῖσα διὰ τὴν εὐκολίαν τοῦ ταξιδίου.
Τὴν πρωίαν ἐκείνην, ὁ στολίσκος διηλ-
θε τὸ στόμιον τοῦ Καπαναπόρου, κατόπι
δὲ τὸ τοῦ Ἰνδαβάρου, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀ-
πλοῦς βραχίον τοῦ πρώτου παραποτάμου.
Εἶνε περιττὸν νὰ εἰπώμεν, ὅτι οἱ κυρι-
ώτεροι κυνηγοὶ τῶν πλοιαρίων, ὁ κ. Μι-
γκέλ ἀφ' ἐνὸς καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν
ἀφ' ἑτέρου, ἐτυφέλιζαν κατὰ τὸν πλοῦν
θαλάσσια πτηνὰ, αἱ δὲ νῆσσοι καὶ τὸ
ἀγριοπερίστερα, καταλλήλως μαγεύον-
μενα, ἐποικίλλον εὐχαρίστως τὰ παστὰ
κρέατα καὶ τὰς κονσέρβας.
Ἡ ἄριστερὰ ὄχθη παρουσίαζε τότε
παράδοξον ὄψιν, μὲ τοὺς ἀκροτόμους αὐ-
τῆς βράχους, τὴν ἀρχὴν τῆς βουνοσειρᾶς
Βαραγουάν, παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς
ὁποίας ὁ ποταμὸς ἔχει ἀκμή εὗρος 1800
μέτρων. Ἐκεῖθεν στενεύει βαθμυδὸν πρὸς
τὸ στόμιον τοῦ Μίνα, καὶ τὸ ρεῦμα, τὸ
ὁποῖον γίνεται οὕτω ἰσχυρότερον, ἡπείλει
νὰ ἀνακόψῃ τὴν ταχύτητα τῶν πλοιαρίων.
Εὐτυχῶς, ὁ ἄνεμος ἔπνεε τόσο δυνατός,
ὥστε τὰ κατάρτια ἐκάμπτοντο ἀπὸ τὴν
ἐντασιν τῶν ἰστίων. Ὅπως δὴ ποτε, τί-
ποτε δὲν ἔσπασε, καὶ τὸ ἀπόγευμα, περὶ
τὰς τρεῖς, ἔφθασαν πρὸ τοῦ ἀγροκηπίου
τῆς Τίγρας, τοῦ κτήματος τοῦ κ. Μαρσάλ.
Ὁ ἰδιοκτήτης ἔλειπε, ὡς γνωρίζο-
μεν, εἰς τὴν Οὐράβαν, καὶ οἱ ταξιδιω-
ταὶ δὲν ἀπεβίβασθησαν. Ἐν τούτοις ἐθαύ-
μασαν καὶ μακρόθεν τὸ ὠραῖον ἀγροκη-
πιον, τὸ ὁποῖον ἐφωτογράφησεν ἐπιτυχῶς
ὁ Γερμανὸς Πατέρν.
Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου, ὁ πλοῦς
ἐγίνεν ἀρκετὰ δυσχερὴς, καὶ θὰ ἐγίνετο
ἀκόμη περισσότερο, ἂν ὁ ἄνεμος δὲν
διετήρει δύναμιν καὶ διεύθυνσιν, ἐπιτρέ-
πουσαν εἰς τὰ πλοιαρία νὰ προχωροῦν
ἐναντίον τοῦ ρεύματος. Τῷ νῆτι, τὸ πλάτος
τοῦ Ὀρενόνκου εἶχεν ἐλαττωθῇ ἐδῶ εἰς
χιλίας διακόσια μέτρα, καὶ τὴν ἀρκετὰ
σκολιὰν κοίτην του ἔφρασσον σκόπελοι
πολυάριθμοι.
Ὅλαι αὗται αἱ δυσκολίαι ὑπερηνική-
θησαν, χάρις εἰς τὴν δεξιότητα τῶν ναυ-
τῶν. Περὶ τὴν ἑκτὴν ἐσπερινὴν ὥραν, τὰ
πλοιαρία, ὑπερβάντα ἄνευ ἀπεικταίου, τὸ
Ρίον Καπίρον, προσήραξαν νὰ διανυκτερεύ-

σουν παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Ρίου Σεναρούκου.
Εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν ἔκειτο
ἡ νῆσος Μικκουπίνα, κεκαλυμμένη ἀπὸ
συστάδας δένδρων πυκνῶν, σχηματιζόντων
δάση σχεδὸν ἀδιαπέραστα. Τὰ δένδρα ταῦ-
τα ἦσαν εἶδος φοινίκων μὲ μακρότατα
φύλλα, ἐκ τῶν ὁποίων κατασκευάζεται ἡ
στέγη τῶν ἰνδικῶν καλυβῶν, ὅταν οἱ ἰ-
θαγενεῖς ἔχουν ἀνάγκην προσωρινοῦ στε-
γάσματος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀλυσίας.
Καὶ ἀκριβῶς εὕρισκοντο ἐκεῖ μερικαὶ
οἰκογένειαι Μαπόγιων, μετὰ τῶν ὁποίων
ὁ κ. Μιγκέλ καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἐ-
σχετίσθησαν. Διότι μόλις προσήραξαν τὰ
πλοιαρία, οἱ δύο κυνηγοὶ ἀπεβίβασθησαν
μὲ τὴν ἐλπίδα θηράματος καλοῦ καὶ
ἀφθόνου.
Μόλις τοὺς εἶδαν, αἱ γυναῖκες, κατὰ
τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, ἔτρεξαν νὰ κρυ-
φθοῦν, καὶ δὲν ἐπαρουσιάσθησαν παρὰ
ἀφ' οὗ ἐνεδύθησαν τὸ μακρὸν ὑποκάμι-
σον, τὸ ὁποῖον τὰς σκεπάζει κάπως εὐ-
πρεπῶς. Διότι πρὸς ὀλίγων σιγῶν δὲν
ἐφόρουν ἐμὴ ἀπλοῦν περιζώμα, ὡς οἱ
ἄνδρες, καὶ ὡς μόνον πέπλον εἶχον τὴν
μακρὰν αὐτῶν κόμην. Οἱ Ἰνδοὶ οὗτοι
εἶνε ἀξιοπαρατήρητοι μετὰ τῶν διαφο-
ρῶν λαῶν τῆς κεντρικῆς Βενεζουέλας.
Εὐρωστοί, εὐπλαστοί, μὲ ἰσχυροὺς μυῶ-
νας, κρέχοντες τὴν ἰδέαν τῆς δυνάμεως
καὶ τῆς ὑγείας.
Τῇ βοηθείᾳ τῶν, οἱ κυνηγοὶ ἠμπόρε-
σαν νὰ διεισδύσουν εἰς τὸ πυκνὸν δάσος,
τὸ ὁποῖον εὕρεται παρὰ τὸ στόμιον
τοῦ Σεναρούκου. Ἐφόνευσαν δύο ἀγριο-
χοίρους, ἐπυροβόλησαν δέ, ἀλλ' ἀνεπιτυ-
χῶς, κατ' ἀγέλης πιθήκων, ἐκ τοῦ εἴ-
δους τῶν λεγομένων καποουκίνων.
— Αὐτοὶ δὲν σκοτώνονται εὐκολὰ !
εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν.
— Πραγματικῶς, ἀπήντησεν ὁ κ. Μι-
γκέλ, εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ τοὺς
πλησιάσῃ κανεὶς· ἐγὼ τουλάχιστον ἐξώ-
δευσα ἕνα σῶρ πυρίτιδας ἐπ' αὐτούς, καὶ
ποτέ δὲν ἐφόνευσαν οὐτὲν ἕνα !
— Ἄ, τί κρῖμα, κ. Μιγκέλ ! Σὰς βε-
βαιῶς ὅτι δὲν γίνεται ὠραιότερον πρᾶγμα
ἀπὸ καλοψημένον πίθηκον !
Ἐν τούτοις ἐδέησε νὰ κρεσθοῦν εἰς τοὺς
ἀγριοχοίρους, οἱ ὁποῖοι διενεμήθησαν εἰς
τὰ τρία πλοιαρία. Ὁ λοχίας Μαρσιάλης
ἠναγκάσθη νὰ δεχθῇ καὶ αὐτὸς τὴν με-
ρίδα του, ἂν καὶ θὰ ἐπρωτίμα κανένα πί-
θηκον, καὶ αὐτὸν ὅμως ὅχι προσφερόμε-
νον ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου Ἑλλῶν . . .
— Ἐ, ἐτὴν ἀναβροχία καλὸ καὶ τὸ
χαλάζι ! εἶπε πρὸς τὸν νέον, καὶ τὴν
ἀπάντησιν αὐτὴν ἐθώρησεν ὡς ἀρκετὴν
εὐχαριστίαν διὰ τὸ δῶρόν του
Εἶπε δὲ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν Παῦλον,
ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ἐνοοῦσε νὰ φάγῃ κυ-
νήγι, πού νὰ μὴ το ἔχη σκοτώσῃ μὲ τὸ
χέρι του.
(Ἐπεταί συνέχεια.)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ ΣΟΥ !

Πλούσιος ἔμπορος, ἐρωτηθεὶς εἰς τί
ᾤφειλε τὴν ἐπιτυχίαν ἐν τῷ βίῳ, ἀπήν-
τησεν ὡς ἐξῆς :
— Ὅταν ἦμουν μικρός, ἐπῆγα μίαν
φορὴν νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν πάππον μου,
γέροντα σεβάσμιον. Ἀφ' οὗ τὸν ἐγαίρε-
τησα, μ' ἐτράβηξε σιγὰ κοντά του, ἔ-
βαλε τὸ χέρι του εἰς τὸ κεφάλι μου καὶ
μοῦ εἶπε :
— Παιδί μου, ἔχω νὰ σου πῶ κάτι
τί. Μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ τὸ ἐνθυμῇσαι
πάντοτε ;
Τὸν ἐκύτταξα κατὰ πρόσωπον καὶ
τοῦ ἐνευσά ναι, διότι δὲν ἐτόλμουσα νὰ
ὀμιλήσω.
— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησε, θὰ σου δώ-
σω μίαν συμβουλὴν. Ἄν τὴν ἀκολουθῇ-
σῃς, θὰ σοὶ γίνῃ ἀσφαλὴς ὁδὸς πρὸς
τὴν ἐπιτυχίαν. Ἰδοὺ αὕτη : «Ὅτι ἐπι-
χειρήσῃς, κάμνε το μὲ τὴν καρδιά σου.»
Αὕτη ὑπῆρξε πραγματικῶς ἡ μόνη
κληρονομία, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔφησεν ὁ
πάππος μου· ἀλλ' ἀπεδείχθη ὅτι ἄξιζε
περισσότερον ἀπὸ χρυσάφι καὶ ἀπὸ ἀσπ' ἄ-
μι. Ποτὲ δὲν ἐλησιμύνησα τοὺς λόγους
του, καὶ πάντοτε προσεπάθησα νὰ συμ-
μορφωθῶ μὲ τὴν συμβουλὴν του.
Ὅταν, μετὰ τὴν ἐπισκεψίν αὐτὴν, ἐ-
πέστρεψα εἰς τὸ σπίτι, ὁ θεὸς μου ἔδω-
κεν εἰς τὸν ἐξαδέλφον μου καὶ εἰς ἐμὲ
διαταγὴν νὰ καθαρίσωμεν τὸν κῆπον ἀπὸ
τὰ παληόχορτα. Ἦτο ἀπόγευμα· εἶχα-
μεν σχέδιον νὰ το χρησιμοποιήσωμεν δια-
φορετικὰ, καὶ φυσικὰ ἡ διαταγὴ τοῦ
θεοῦ μᾶς τὰ ἐχάλουσεν.
Ὁ ἐξαδέλφος μου δυσχερῆσθη τόσο
πολύ, ὥστε ἔκαμε τὴν ἐργασίαν του πολὺ
ἀμελῶς, πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσω ὅτι κ'
ἐγὼ μὲ τὴν ἰδίαν ἀνορεξίαν τὴν ἤρρισα.
Ἐξάρνα, ἡ συμβουλὴ τοῦ πάππου μοῦ
ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὴν
ἀκολουθῇσω. Ἐκαμα λοιπὸν τὴν ἐργα-
σίαν μὲ τὴν καρδιά μου.
Ὅταν ἤλθεν ὁ θεὸς μου διὰ νὰ ἰδῇ
τί ἐκάμαμεν, ἐμὲ μ' ἐπαίνεσε, καὶ τὸν
ἐξαδέλφον μου τὸν ἐμάλωσε. Τότε ἡσθάν-
θην τὴν εὐτυχίαν ποὺ ἠκολούθησα εἰς
αὐτὴν τὴν περίστασιν τὴν συμβουλὴν τοῦ
πάππου μου, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ τὴν ἀ-
κολουθῶ εἰς κάθε περίστασιν, καὶ κάθε
ἐργασίαν νὰ τὴν κάμνω μὲ τὴν καρδιά μου.
Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος τῆς σημερι-
νῆς μου ἐπιτυχίας εἰς τὸ ἐμπόριον.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΚΡΑ φίλη
μου Ναυσικᾶ,
καὶ ἡ ὁποία
εἶνε τὸ ζω-
ηρότερον
καὶ τὸ εὐ-
τυχέστερον, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὸ σο-
βαρώτερον κοριτσάκι ἀφ' ὅσα γνωρίζω,
ἐπεσκέφθη τὴν Κυπριακὴν Ἐκθεσιν, ἡ
ὁποία ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς—τὰς πύλας
τοῦ Ζαππείου,— ἀπὸ τοῦ προπερασμένου
Σαββάτου.
Καὶ ὅταν τὴν εἶδα, ἡ μικρὰ Ναυσικᾶ
ἤτο πλήρης ἐντυπώσεων, καὶ πλήρης
ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ γλωσσίσσα τῆς ἔτρεχε
σὰν ροδάνι, καὶ τὰ ματάκια τῆς ἔλαμπαν
ζωτεινότητα.
— Ἄ, τί εὐμορφὴ ποῦ ἦταν ! μοῦ ἔ-
λεγε. Φαντασθῆτε ἐπὶ τὰ κᾶν ὀκτὼ σάλεις
τοῦ Ζαππείου γεμάτες. Ὅ, τι βγάζει ἡ
Κύπρος, ἀπὸ τὸ τυρὶ ὡς τὰς ἐφημερίδας,
ὅλα τὰ ἐβλεπες ἐκεῖ μέσα . . .
— Καὶ ξεύρεις πῶς τὸ λέγοντες τὸ τυ-
ρὶ τῆς Κύπρου ; τὴν ἠρώτησα.
— Χαλοῦμι ! ἀνέκραξε θριαμβευτικῶς
ἡ Ναυσικᾶ. Τὸ ξεύρω δὲ καὶ ἀπὸ τὴν
«Βαβυλωνίαν». Δὲν θυμᾶσθε ποῦ τὸ ἐ-
ξηγεῖ ὁ Κύπριος ; «Τὸ χαλοῦμι εἶναι
τυρὶν ποῦ τρώσιν . . .» Ἀλλὰ μὴ με
διακόπτετε, ἂν θέλετε νὰ σὰς τὰ πῶ
ὅλα . . . Ἐμένα, καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὸ
τυρὶ, μοῦ ἄρεσε τὸ κρασί ποῦ ἐδοκιμάσα-
μεν, ἕνα γλυκύτατο καὶ εὐδιδέστατο κρασί
ποῦ δὲν τὸ ἤπια ποτέ μου . . . Ἀλλὰ
καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὸ κρασί, μοῦ ἄρεσε
ἕνα ὠραῖο κοριτσάκι ποῦ ἐκάθητο στὸν ἀρ-
γαλειὸ καὶ ὕπαινε . . . Ἄ, τί ὠραῖα ὕψα-
ματα ! . . . Θὰ σὰς δείξω μερικὰ ποῦ
ἀγόρασε ἡ μητέρα . . . Ἀμὲ ὁ χορὸς !
Τί χαριτωμένα ποῦ χορεύουν οἱ Κύπρι-
οι, καὶ τί εὐμορφὰ τραγούδια ποῦ λένε . . .
τοὺς ἀκούω μερικὰ ποῦ ἐκατάλαβα μοῦ
ἄρεσαν πολὺ . . . Ἀλήθεια, ἀκούσα καὶ
ἕνα ποῦ ἐτραγουδοῦσε τὴν «Μιὰ βοσκοπού-
λα ἀγάπησα» μὲ προφορὰν ἀγγλικήν.
Φαίνεται ὅτι θὰ τὸ ἐτραγουδοῦσεν ἔτσι
ἐκεῖ στὴν Κύπρον κανένας Ἀγγλος.
— Ἀγγλὸς ; εἶπα προσποιούμενος ἐκ-
ζητεῖν· μὰ τί γυρεύουν ἐκεῖ οἱ Ἀγγλοὶ ;
— Μπα ! ἔκαμεν ἡ Ναυσικᾶ, ἀλήθεια
δὲν τὸ ξεύρετε ; . . . Δὲν ξεύρετε ὅτι τὴν
Κύπρον τὴν ἔχουν οἱ Ἀγγλοὶ ;
— Ἄ ! . . . ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸ δὲν το
ξεύρω . . . ὥστε λοιπὸν εἶνε Ἀγγλία ;
— Καλὲς τί Ἀγγλία ; . . . Κοροϊδεύ-
τε τώρα ; Δὲν ξεύρετε ὅτι ἡ Κύπρος εἶνε
ἡσσοὶ ἐλληνικὴ καὶ ὅτι τὴν ἔχουν οἱ
Ἀγγλοὶ ;
— Ὁχι, δὲν το ξεύρω . . . καὶ μάλι-
στα δὲν το ἐννοῶ. Τί θὰ πῇ νῆσος ἐλ-

ληνική, ἀφ' οὗ τὴν ἔχουν Ἀγγλοὶ ;
— Μὰ νὰ, κατοικεῖται ἀπὸ Ἑλληνας.
Οἱ Κύπριοι δὲν εἶνε Ἑλληνες ; δὲν ἔχουν
τὴν ἴδια γλῶσσα καὶ τὴν ἴδια θρησκεία
μὲ μᾶς ;
— Περιέργον ! Τότε λοιπὸν διατὶ νὰ
μὴν εἶνε ἐνωμένῃ μαζί μας ; Διατὶ ἡ
Κύπρος νὰ μὴν εἶνε Ἑλλάς ;
— Πῶς δὲν εἶνε ; Ἡ σημαία τῆς εἶνε
ἀπαράλλακτη μὲ τὴ δική μας, καὶ εἰς
τὴ μέση γράφει «Κύπρος Ἑλλάς.» Τὴν
εἶδα καὶ αὐτὴ στὴν Ἐκθεσιν.
— Κύπρος-Ἑλλάς . . . περιέργον !
Μὰ τί γυρεύουν οἱ Ἀγγλοὶ ; Ἡ Πελο-
πόννησος ποῦ εἶνε Ἑλλάς, ἔχει Ἀγ-
γλους ; Τὸ νησί σας, τὴν Ἀνδρον, ποῦ εἶνε
Ἑλλάς, τὴν κυβερνοῦν Ἀγγλοὶ ; . . . Διατὶ
τάχα αὕτη ἡ ἐξαιρέσις διὰ τὴν καίμε-
νην τὴν Κύπρον ;
Ἡ Ναυσικᾶ μ' ἐκύτταξε μὲ ἀπορίαν
ἀλλὰ καὶ μὲ κάποιαν στενοχωρίαν. Ἐ-
στενοχωρεῖτο πάντοτε ὁσάν τις δὲν ἤξευ-
ρε νὰπαντήσει. Ἐστάθη ὀλίγον καὶ ἔ-
πειτα τὸ ὁμολόγησε :
— Δὲν ξεύρω, ἐψιθύρισε, χαμηλό-
νουςα τοὺς ὀφθαλμούς.
Τῆς ἐχάιδευσά τὰ ξανθὰ μαλλιάκια
καὶ τῆς εἶπα :
— Ἐγὼ νὰ σοὺ το εἰπῶ : Ἡ Κύπριος
εἶνε Ἑλληνική γνήσιος ! οἱ Κύπριοι θέ-
λουν, ποθοῦν, ὀνειρεῖνται, ἀγωνίζονται
νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλά . . .
δὲν εἰμποροῦν. Πῶς νὰ το κατορθώσουν ;
Διὰ τῆς βίας ; Νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ
διώξουν τοὺς Ἀγγλους ; Εἶνε γενοῦται,
ἀλλὰ εἶνε ὀλίγοι ! Καὶ διὰ τῆς βίας δὲν
ἠμποροῦν νὰ κάμουν τίποτε ἐναντίον τῶν
δεσποτῶν, τῶν κυρίων των . . .
— Ἄ, εἶνε λοιπὸν δούλοι ;
— Σχεδόν. Ἀλλὰ θέλουν νὰ γίνουν
ἐλεύθεροι, καὶ θὰ το κατορθώσουν. Ἐκ-
τὸς τῆς βίας, ὑπάρχει, βλέπετε καὶ ἄλλο
μέσον : ἡ πειθὴ. Αὐτὸ μεταχειρίζονται
τώρα οἱ Κύπριοι. Προσπαθοῦν νὰ πεί-
σουν τοὺς Ἀγγλους νὰ σεβασθοῦν, νὰ ἀνα-
γνωρίσουν τὰ δικαιώματά των οἰκτιρο-
λῶς, νὰ τοὺς ἀποδώσουν τὴν Ἐλευθε-
ρίαν, νὰ τοὺς ἐνώσουν μὲ τὴν ἐλευθεράν
Πατρίδα. Καὶ οἱ Ἀγγλοὶ, οἱ ὁποῖοι εἶνε
δίκαιοι, φιλελεύθεροί καὶ μεγαλόψυχοι,
ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ το κάμουν. Ἐτσι
ἔκαμαν ὅταν εἶχαν εἰς τὴν ἐξουσίαν των
καὶ τὴν Ἐπτανήσον. Οἱ Ἐπτανήσιοι
ἐπέθρησαν τὴν Ἐνωσιν μὲ τὴν Ἑλλάδα,
οἱ Ἀγγλοὶ τοὺς εἰσέχουσιν καὶ ἡ Ἐ-
πτανήσος, χωρὶς βίαν, χωρὶς πόλεμον,
ἐγίνεν Ἑλλάς, ὅπως θὰ γίνῃ μίαν ἡμέ-
ραν καὶ ἡ Κύπρος . . .
— Ὡ, τί χαρὰ ! Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐφώ-
ναζαν ζήτω ἡ Ἐνωσις ;
— Ἀκριβῶς. Ἡ Κυπριακὴ Ἐκθεσις,
βλέπετε, δὲν ἔχει τὸν σκοπὸν τῶν συνε-
θισμένων Ἐκθέσεων, δὲν θέλει ἀπλῶς
καὶ μόνον νὰ δείξῃ τὰς προόδους τῆς
Κύπρου, νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ συστήσῃ τὰ

προϊόντα τῆς, τὴν βιομηχανίαν τῆς . . .
Θέλει νὰ δείξῃ προπάντων τὸν ἐθνισμόν
τῆς, τὴν ἀγάπην τῆς πρὸς τὴν Ἑλλάδα,
τὸν πόθον τῆς νὰ ἐνωθῇ μὲ αὐτήν. Ἦτο
δηλαδὴ ὡς μία ὠραία πρόφασις διὰ νὰ ἐ-
τηχῇ ἐν μέσῃς Ἀθηναίσις τὴν πρω-
τεύουσαν τῆς Ἑλλάδος, ἡ κραυγὴ «Ζή-
τω ἡ Ἐνωσις». Καὶ ἀντήχησε, ἤκουσες
μὲ πόσῃ ζωηρότητι, εἶδες μὲ πόσον ἐν-
θουσιασμόν . . .
— Ναι, ἐψιθύρισε ἡ Ναυσικᾶ ρεμ-
δώδης.
— Ἰσως, ἐξηκολούθησα, σοῦ λέγω
πράγματα ἀνώτερα τῆς ἡλικίας σου,
πράγματα ποῦ δὲν εἰμπορεῖς εὐκολὰ νὰ
τα ἐννοήσῃς . . . Ἀλλ' ὅπου δὲν φθάνει
ὁ νοῦς, φθάνει ἡ καρδιά, καὶ μὲ τὴν βο-
ήθειαν τοῦ αἰσθηματος, μὲ τὴν βοήθειαν
τῆς φιλοπατρίας, ὡς μικρὰ Ἑλληνίς καὶ
σύ, θὰ ἐννοήσῃς αὐτὰ ποῦ σοὺ εἶπα . . .
— Ναι, ναι, ἀνέκραξε ἡ Ναυσικᾶ,
μὲ ἀπαστράπτοντας ἐξ ἐνθουσιασμοῦ ὀφ-
θαλμούς καὶ μάλιστα θὰ ἐπισκεφθῶ ἀ-
κόμη μίαν φορὰ τὴν Κυπριακὴν Ἐκθε-
σιν. Μοῦ φαίνεται ὅτι τώρα θὰ τὴν ἰδῶ
μὲ καλλίτερα μάτια, καὶ θὰ τὴν ἐννοή-
σω καλλίτερα, καὶ θὰ ἐνθουσιασθῶ περισ-
σότερον, καὶ θὰ ἀγαπῶ τὴν Κύπρον ὡς
ἕνα κομμάτι τῆς πατρίδος μου.
Αὐτὰ μοῦ εἶπεν ἡ Ναυσικᾶ, καὶ ἐσι-
ωπήσαμεν
Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ
ΠΩΣ Μ' ΑΡΕΣΕΙ . . .
Πῶς μ' ἀρέσει νὰ κυττάζω
ἐν' ἀστὲρι ὅπου βγαίνει
Πίσω ἀπὸ τὸ βουνό,
Κι' ὅσῃ προχωρεῖ ἡ νύχτα
λίγο-λίγο ἀνεβαίνει
Στὸν κατάμαυρο οὐρανὸ !
Πῶς μ' ἀρέσει νὰ ἀκούω
τ' ἀηδονάκι ἐπὶ σκοτάδι
Τῆς νυχτιάς νὰ κελαδῇ !
Καὶ τὸ γρύλλο ποῦ κρυμμένος
ἀρχινᾷ τὸ βράδυ—βράδυ
Σιγαλὰ νὰ τραγουδῇ !
Πῶς μ' ἀρέσει νὰ κυττάζω
τὴν αὐγούλα, τὸ χρυσάφι
Τοῦ ἡλίου τὸ ἀγνόν,
Νὰ ἀπλώνεται ἐπὶ τὸν κάμπο,
ἐπὶ τὴν ραχοῦλα, ἐπὶ τὸ χωράφι,
Στὸν γαλάζιον οὐρανὸ !
Πῶς μ' ἀρέσει βράδυ—βράδυ
ποῦ οἱ κάμποι, τὰ βουνὰ
Νὰ μαυρολογοῦν ἀρχίζουν !
Κι' ἄλλο δὲν ἀκούς τριγύρω,
παρὰ σκύλους μακρυὰ
Ὀργισμένοι νὰ γαυγίζουν !
Κι' ὅταν καλοσυλλογιόμην
πόσο εἶνε θαυμαστὴ
Ὅλη γύρω μου ἡ φύσις,
Μοῦρχεται ἐπὶ τοῦ τι εἶμαι
μοναχὸς μπροστὰ ἐς αὐτὴν
Καὶ δοξολογῶ Ἐκεῖνον
ποῦ σοφὰ τὴν ἔχει κτίσει !
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

Ἡ προσωρινὴ ὑποτίμησις τῶν τόμων τῆς Β' Περιόδου τῆς Διαπλάσεως ἐξακολουθεῖ.

Οἱ ὀγκώδεις, οἱ θαυμάσιοι
ἔξ τόμοι τῆς Β' περιόδου
τῆς Διαπλάσεως, τῶν ἐτῶν
1894 ἕως 1899, οἱ ὅποιοι εἰ-
σι τιμῶντο ἀρχικῶς φρ. 7 ἑκα-
στοι, τιμῶνται ἤδη μόνον:

ΦΡΑΓΚΑ 3

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις προ-
θετοὺν 50 λεπτά διὰ τὰ
ταχυδρ. ἑκάστου τόμου. Οἱ
ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ πλη-
ρώνουν 3 φρ. χρυσῶν καὶ
δὲν προσθέτουν τίποτε.

Χρυσόδετος ἑκάστος τόμος φρ. 6. — Καὶ οἱ ἔξ τόμοι χρυσόδετοι, φρ. 34.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐρωτοῦν τὸν μικρὸν Γεωργίου μὲ πόσα λάμ-
βδα γράφεται ἡ λέξις σκύλος. Καὶ αὐτὸς ἀπαντᾷ:
— Ἄν εἶνε δηλωμένος, μὲ ἓνα· ἂν εἶνε ἀδή-
λωτος, μὲ δύο, διότι τὸ ἓνα πάει ἐπὶ τὴν δὴλωσι-
ν· Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Μινωταύρου

Σοφὸς Πιττακός: — Ἀλήθεια, διπλωμάτης
αὐτὸς ὁ κατηχητής...

Κόδρος: — Ἀμὲ τί, μονομάτης ἤθελες νὰ εἶνε;
Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Σεμνῆς Κόρης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕΤΑ χαρᾶς μεγάλης σὺς ἀναγγέλλω τοὺς γά-
μους τοῦ ἀγαπητοῦ συνεργάτου μου κ. Γρηγορίου
Ξενοπούλου μετὰ τῆς Δόξης Τίτας Γ. Κανελλοπού-
λου προσφιλεστάτης ἀνεψιάς τοῦ Διευθυντοῦ μας
κ. Νικολάου Παπαδοπούλου, τελεσθέντας τὴν 16
Ἀπριλίου.

Ἐλπίζω ὅτι οἱ ἀπανταχοῦ φίλοι μου, συμμε-
ρίζοντες τὴν χαρὰν μου διὰ τὸ εὐφρόσυνον γε-
γονός, θὰ παραβλέψουν προθύμως καὶ τὰς ἑλλεί-
ψεις τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου, θὰ συγχωρήσουν
δὲ τὸσον τὴν μικρὰν καθυστέρησιν ὅσον καὶ τὴν
ἀπουσίαν τῆς συνήθους ἀλληλογραφίας. Ἀλλὰ
φαντασθῆτε ἂν εἶχα κεφάλι μέσα εἰς τὴν φούριαν
ἐνὸς γάμου, καὶ ἂν ἦτο δυνατόν νὰ παντῆσθαι εἰς
τὰς ἐπιστολάς σας! Ὅζο τὸ κάμω προσεχῶς.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ανταλλά-
ξουν: ἡ Νοσταλγία τοῦ Ἑλλήνις μετὰ τὴν Μοῦ-
σαν τῆς Ἀστρονομίας, Νεαρὰς Ἀμερικανίδας,
Χιακὴν Μαργαρίταν, Κεντρί καὶ Ξανθὰ Ναυ-
τόπουλα — τὸ Παραδείσιον Πτηνὸν μετὰ τὴν
Ἡγεμονίδα τῆς Σύρου, Ναυτοπούλας τῆς
Ἀνδρου, Ἀνοιξιάτικην Βραδὺν καὶ Ἀγνὸν
Μενεξεδάκι (εἰ δυνατόν μετὰ τὰ ὀνόματά των)
— ἡ Ἀριάδνη τῆς Κρήτης μετὰ τὴν Μικρὰν Κα-
τεργάραν καὶ Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριν
— ἡ Μελαγχολοῖν τῆς Ἀνδρου μετὰ τὴν Μελαγ-
χοῖν τῆς Ἀνδρου μετὰ τὴν Μοῦσαν τῆς Ἀστρονο-
μίας — ἡ Φωσφορίζουσα Θάλασσα μετὰ τὸν Νυ-
κτοκόρακα, Πληγωμένον Ἀετόν, Μέλλουσαν
Καλόγηραν, Εὐτυχὴ Θνητὴν καὶ Στέφανον
Δάφνης — ἡ Ποιμενὶς τῆς Δίφνης μετὰ τὸν Ἀγ-
γελλὸν τῆς Εὐτυχίας, Τριανταφυλλένιον
Κάμπον, Ἀμαρυνίδα, Πικροδάφνην καὶ
Ἐρα — ἡ Ποιμενὶς τοῦ Παραχαϊκοῦ μετὰ τὸ
Ζιζάνιον τοῦ Ἀρακαίου, Ἀρθορόρον Κάνι-

στρον καὶ Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν (διὰ νὰ ανταλλά-
ξουν καὶ τὰ ὀνόματά των) — ὁ Μικρὸς Ἀρδριος
μετὰ τὴν Χιακὴν Μαργαρίταν, Ἡρώα τοῦ Σου-
λίου, Ἐξόριστον Ναπολέοντα, Ἀηδόνα τῆς
Ἐρήμου καὶ Γλυκύφρεγον Σελήνην — τὸ
Ἀσπρὸν Κάρβονο μετὰ τὸν Βάδερ Πάουελ καὶ
Ξανθὰ Ναυτόπουλα — ὁ Χιονισμένος Μάιος
μετὰ τὸν Χιακὸν Ὀρίζοντα, Πατριδὸν Βαρκά-
ρην καὶ Στέφανον Δάφνης — ἡ Ἀντιγόνη μετὰ
τὴν Συμφορικὴν Αἶσαν — τὸ Ἀγνὸν Μενεξεδά-
κι μετὰ τὴν Ροδόχρουν Μηλέαν, Νυκτοκόρακα
καὶ Νεαρὸν Μουσικὸν (μετὰ τὰ ὀνόματά των.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29 Μαΐου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δίδον νὰ γράψω-
ται τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῇ Γραφίᾳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἑκάστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

138. Λεξιγράφος.
Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου.
Ἀστερισμὸς τὸ δεύτερόν μου.
Δένδρον μετὰ ἄνθη εὐσμία

Θὰ ἴδῃς εἰς τὸ σύνολόν μου.
Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Λιχιδίου φουξίας

139. Συλλαβόγραφος.

Δύο μόρια καὶ γράμμα
Πόλιν κάμνον ἐν τῷ ἄμα.
Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἐνδοξοῦ Σούλης

140. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε πὶ καὶ βγάλε θῆτα,
Καὶ θὰ ἴδῃς, ὦ φίλε λύτα,
Τὸ σακκούλι σου νὰ δεξιάσῃ.
Καὶ νησάκι νὰ σου φτειάσῃ.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Ναπολέοντος

141. Αἶνιγμα.

Εἶμαι μικρόν, πολὺ μικρόν, ἀλλ' ὅταν με κυτ-
τᾶζουν,
Ὅλοι, μεγάλοι καὶ μικροί, ὀφείλουν νὰ θαυμάζουν.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Πικραμένης Καρδούλας

142. Μυθολογικὴ Πυραμὶς.

★ ★ ★
★ ★ ★ N ★
★ ★ P ★ ★ ★

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Σπάρτης

143. Ἀστὴρ.

★ ★ ★ Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερί-
σκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὡ-
στε νὰ γινώσκονται: καθέ-
τως Ὀκεανὸς, ὁριζοντίως νῆ-
σος τοῦ Αἰγαίου, διαγωνίως δὲ
ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄρ-
χαῖος Βασιλεὺς.

Ἐστὶν ὑπὸ Θεοδώρου Κ. Παπαδήμα

164. Φύρδην Μίγδην.

Ἰο νηαίθοι οὐστ νῆτ τηρέμα ἱακ νὸτ ἀπέτρα
μὴ ναρθουπέτες, κοὺ κνυδονείπεα χράτνοσα.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Μουσικίου Ἀπόλλωνος

165. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς ἐκ παραγῶγων.
Νὰ εὐρεθῶν παραγῶγα τῶν κάτωθι ἐξ ρημά-
των τοιαῦτα, ὥστε τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ πρῶ-
του, τὸ δεύτερον τοῦ δευτέρου, τὸ τρίτον τοῦ τρί-
του κτλ. νὰ σχηματίζουν τὸνομα ἐνδίκης θεό-
τητος:

βαίτω, κεράννυμι, ὄρω, ὑπομιμνήσκω,
ἀποφαίρω, ἴδω.

Ἐστὶν ὑπὸ Θεοῦ Α. Πινδίου

166. Φωνηεντόλιπον.

ψγς-γσσ-σν-τρ-λγ

Ἐστὶν ὑπὸ Γεωργίου Α. Λασκαράτου

167. Γρῆφος.

η	η	η	η
η	Λ	η	νέοι
η	Λ	η	η
η	η	η	η

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἀντιγόνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 10.

96. Θύαμις (θεῖα μῦς.) — 97. Λέσθος, Λέμβος. —
98. Τὸ γράμμα ψ — 99. Χρηστὸς-Χρήστος.

100. ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ	101. ΝΑΜΑ
Δ Ο Ο Υ	ΑΒΕΛ
Ρ Γ Ρ	ΜΕΚΑ
Υ Η Ι Α	ΔΑΑΣ
Τ Μ Λ Κ	102. Ὁ ἑλαιο-
Ρ Θ Θ Ο	ἡ ἐλαία, τὸ ἐλαι-
Χ Σ	ον. — 103. ΔΔ-
Ο Δ	ΚΑΙΟΣ (Ἀσία,
Σ Ι	Δούκουλός, ΚΙ-

ἸΚτίνος, Ὀλυμπος, Σαγῆνη.) — 104. Λόγων
ἀπορρήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ. — 105. Μήτηρ
εἶνε ἡ πατρίς, μητρὶς δὲ ἡ ξένη.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας
λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὅλα δὲ καὶ αἱ
ὀλιγωτέραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις. — Τὰ πρὸς
δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εἰς ἀνάγνω-
στα καὶ νὰ φθάσιν εἰς τὴν Γραφεῖον μὴ τοῦ μεσημε-
ρίου τῆς Δευτέρας τὸ ἑσπέρειον διὰ τὸ φύλλον τοῦ
ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουσιν διὰ τὸ μεθεπόμενον.]

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ εἰκονογραφημένα δελ-
τάρια μετ' οἷον ὅποτε ὅστις ἤθελε μοι ἀποστεί-
λῃ τοιαῦτα ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν μου: κ. Ἀργύ-
ριον Α. Σαπουνάκη, εἰς Πειραιᾶ. (Α — 24)

Ἡ Γαρδένια τῆς Μαργησίας ἐρωτᾷ ἂν ἔλαβαν
Μικρὰ τῆς Μυστικῆς ἡ Ἀποπτήσα Ἑλλῆς,
Σαλωνίτικη Ἑλλῆς, Ἑλληνομαθὲς Ἀμερικα-
νόπαις, καὶ διατὶ δὲν ἀνταποδίδουν. (Α — 25)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελ-
τάρια, παρίστανοντα μόνον ἀπόψεις οὐκ ἐκ
κτίρια καὶ τοιαῦτα. — Ulysse Galatis, Grand
rue de Pera, 71. — Constantinople. (Α — 26)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

καθ' ὑψηλὴν ἐπιθυμίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίδος ΟΛΓΑΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μετεφράσθη ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ τῆς L. T. MEADE ὑπὸ Ἰουλίας Α. Σωμάκη.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Ὀγκώδης τόμος μετὰ 60 εἰκονογραφίας
ΤΙΜΑΤΑ

Ἄδεται φρ. 6 — Χρυσόδετος φρ. 8.

ΕΠΙ ΚΑΡΤΟΥ Α' ΟΙΟΤΗΤΟΣ

Ἄδεται φρ. 7 — Χρυσόδετος φρ. 10.